

Dostat klíč na krk... Matouš 16:13-20 (23. 8. 2026 hk tv)

13 Když Ježíš přišel do končin Cesareje Filipovy, ptal se svých učedníků: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ 14 Oni řekli: „Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.“ 15 Řekne jim: „A za koho mě pokládáte vy?“ 16 Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého.“ 17 Ježíš mu odpověděl: „Blaze tobě, Šimone Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích. 18 A já ti pravím, že ty jsi Petr; a na této skále zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou. 19 **Dám ti klíče království nebeského**, a co svážeš na zemi, bude svázáno v nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno v nebi.“ 20 Tehdy nařídil učedníkům, aby nikomu neříkali, že je Mesiáš.

Pamatuju si jaké to bylo, když se někdo z dětí objevil venku u nás na sídlišti s klíčem na krku, s klíčem na gumě. Už to nebyl najednou ten malej usmrkanej kluk, ta malá ušmudlaná holka, hned něco znamenal či znamenala. Překonal jednu z prvních hranic na cestě k dospělosti. Máma mu uvěřila, že už může chodit a přicházet sám. A především dostal důvěru, že ten klíč neztratí.

Mám už svoje klíče! Dostanu se sám ven a sám domů. Svoboda. Už jsem skoro dospělej. Skoro. Můžu být samostatnej. Aspoň v něčem.

Dostat klíč. To je něco. Jsem správce. Jeden z klíčníků našeho domova, našeho hradu. Je to takovej malej úřad. Vrátný. Vrátná. Skoro ředitelka. Skoro.

Petr, ten z kruhu Ježíšova, taky dostává klíč. Už není malej usmrkanej učedník. Už něco znamená. Překonává jednu z hranic postupu k duchovní vyspělosti. Ježíš mu uvěří, že teď může sám otevírat a zavírat dveře od království nebeského. Ale hlavně dostal důvěru, že ten klíč neztratí. Neztratí klíč – nezapomene, kudy vede cesta k Bohu.

Petr vyzná, kým je pro něj Ježíš a že v něm rozpoznal mesiášskou moc. Moc, která člověku pomáhá, když všechna obyčejná pohlazení nepomáhají. Moc mesiášskou, mesiášskou autoritu. O čemž nemá mluvit. Mluvit o Ježíši jako o mesiáši Božím je mu zakázáno jako i všem jeho kolegům!

Avšak dostává ten pověstný klíč na gumě, klíč od Božího království. A právě na zacházení s tímto klíčem, se má jeho vyznání mesiáše projevit. Budeš u dveří a dokážeš je druhým otevřít. Odpovědnost člověka, který poznal mesiáše.

Už není ušmudlaná malá holka, která nemá klíč, a je tím v hledání správné cesty nesamostatná.

Jsme tu i dnes proto, že pro nás Ježíš Kristus znamená cosi jedinečného – znamená kohosi, kdo svede pomoci víc než (i to jindy blahodárné) pohlazení. Vyznáváme Krista a vyhlížíme cestu dál podle jeho hlasu. V tomto smyslu i my nejsme už ti jinak sympatičtí malí ušmudlaní kluci a holky.

Dostali jsme důvěru! Byl nám nabídnut klíč k hlavolamu života. Klíč, který daleko spíš než na gumě, visí v naší hlavě a v našem srdci. Klíč, který je dobrou zprávou všude tam, kde leccos nefunguje a je zatemněné. Klíč neboli heslo. Klíč neboli postup, kterým se odemyká další obzor. A beznadějné záležitosti přestávají být uzamčené v nesmyslnosti.

Nejsme už ti usmrkaní malí caparti, kteří nedostali důvěru a musí být pořád pod kontrolou. Nejsme jimi, protože evangelium se nám stává klíčem na nepřehledných křižovatkách a odemyká brány na cestě blíž Bohu, blíž lásce, blíž životu.

Ano, připouštím, že se někdo v kostele před Bohem chce cítit víc jako to usmrkané uplakané mrně, které potřebuje vést, potřebuje obejmout a nebýt zanecháno samo s čímkoli na krku. Mám toho na krku dost. Nechej si klíč. Raději mě kontroluj a neustále mi přicházej otevřít.

Jasně, i s tímhle obrazem lidského rozpoložení jako malého dítěte držícího se za boží matčinu nohu Ježíš počítá. Nebraňte těm, kdo se potřebují přidržet boží máminy sukně, nechejte je za velkou mámou přibíhat – k Bohu je nechejte přicházet, káže náš Pán Ježíš – a žehnejte jim. Neboli: Mějte pro ně vždy povzbudivá slova. Žehnejme si tedy navzájem v situacích božích mrňat všelijak životem ušmudlaných, upatlaných a uplakaných. Takové Kristus předně přijímá a káže jim, že mají volnou cestu do Božího království.

Jak to, že tihle nepotřebují klíč od brány? Protože v té chvíli oni instinktivně vědí, kde se chytit boží mateřské nohy jako malé děcko. Tehdy když to vědí, že k Bohu mohou volat a úpět, nebudou v těchto rozpoloženích nikdy odmítnuti.

Ovšem taky jdeme po cestě dál jako Petr, i jako jeho druhové a družky ve víře. A stává se to taky nám, že nám přistane klíč boží důvěry na našem krku. Klíč na krku, kříž na krku. Je to výsada a taky to tlačí na tom našem krku.

V srdci a v hlavě – prostě v nitru – nám ten klíč k cestě dál přistane a my ho máme nést. Ten klíč je evangelium. Je to kód k postupu dál. Evangelium, které otevírá dveře blíž k nebesům. O tomhle klíči k životu věčnému přemýšlíme a občas porozumíme, a to se pak děje tuze potřebné otevírání uzamčených myslí.

Evangelium jako klíč ke dveřím, které když se odemknou, tak je blíž k nebesům. Netřeba v protestanském chrámu vysvětlovat, že nebesa nejsou někde kilometry nad zemí. Nebesa jsou všude tam, kde se slyší a věří Božímu slovu. Nebesa jsou všude tam, kde – jak je psáno – kde jest mezi námi Kristus.

A právě cesta k tomuto Božímu kralování mezi námi se dá otevírat i uzavírat. Lid vyznávající Ježíše Krista, má v jeho evangeliu klíč. Nástroj, kterým od našeho Pána dostáváme velkou důvěru a velký kus svobody svědomí v hlásání evangelia. Můžeme jím otevírat i uzavírat cesty.

Což je ohromné, jakou odpovědnost a svobodu svěřuje Ježíš své církvi. Avšak na této ohromnosti a výsadnosti není dobré ustrnout. Abychom nedopadli jako ti vrátní, kteří si hrají na ředitele celé fabriky, a přitom jsou směšně na chvostu všech – pouzí modří panáčci s červenou páskou na ruce a svazkem klíčů u pasu.

Ta fabrika nám nepatří. Ani ty nebeské dveře nám neříkají „pane“. Jsme lidé, kteří dostali důvěru a úkol: otevírat, odemykat, zvedat závory. Prosím vás, abyste to někdo nepochopil jako nějaké politické vyjádření. Otevírat cestu do Božího království není žádný konkrétní jeden politický program a už vůbec ne opatření pro bezpečnostní politiku jakéhokoliv státu.

Klíč evangelia je klíč k srdci – klíč k pochopení, kde je moje místo na cestě k Bohu; které dveře případně já mám otevřít a umožnit tak pochopení evangelia i pro druhé, kteří jsou mi posláni do cesty.

Evangelium jako klíč k záhadě, v čem spočívá Boží království a kudy k němu vede cesta.

Není mu co závidět Petrovi. Není mu co závidět každému věřícímu v Krista, kdo nezůstane u vyznání víry, ale přijme odpovědnost stát se pro druhé kouskem skály, o níž je možno se na čas opřít. Stát se tím, kdo otevře mysl, aby bylo možno udělat pár kroků dobrým směrem. Kdo předně otevře svoji mysl, aby druhí mohli udělat pár kroků dál.

Není každému Petrovi co závidět, ať už se jmenujeme jakkoliv – když se stane druhému skálou – neboli kouskem pevného vesmíru na němž lze na chvílku spočinout a nabrat síly. K této zodpovědnosti dostává církev od Krista nebeské klíče.

Jestli ty klíče od království nebeského spíš nezůstávají většinu času někde v šuplíku? Místo, aby se s nimi odemykalo, co to dá. A dělaly se další a další kopie, aby se mohlo otevírat do Božího království i dalším, kteří vězí před bramami.